

[Elmqvist.]

en Vej, der var præget af den tidligere Justitsministers Lyst til at lægge saa meget som muligt hen til Administrationen, nemlig den Vej, at man overlod det til Administrationen at træffe denne Afgørelse. Det samme var Tilfældet med Afgørelsen, hvad de øvrige ubestemte Straffe angaar, som jeg før har nævnt, overfor Drankere; overfor dem, der skal i Arbejdshus, overfor dem, der skal paa Sikringsanstalt o. s. v., ogsaa der var Afgørelsen af, hvornaar den ubestemte Straffetid skulde høre op, lagt hen til Administrationen.

Dette synes jeg er absolut forkert. Det skaber absolut ikke nogen Tryghedsfølelse hos dem, over hvis Skæbne der skal bestemmes, at Afgørelsen saaledes kommer til at ligge hos skiftende Ministre. Afgørelsen bør ligge hos Domstolene eller, saaledes som af Kommissionen foreslaaet, hos en særlig Ret, Fængselsretten, der har denne ganske særlige Opgave. Den højtærede Justitsminister har valgt at følge Kommissionens Forslag om en Fængselsret, hvad jeg ud fra det, jeg her har udtalt, finder saare tilfredsstillende.

Jeg skal endnu nævne eet Punkt, hvor nærværende Lovforslags Regler afviger fra Lovforslaget af 1924 og paa det Omraade — det vil jeg gerne tilføje — ogsaa afviger fra Kommissionens Forslag. Jeg tænker her paa Spørgsmaalet om Dagsbodsystemet. Jeg skal ikke nægte, at da jeg læste Kommissionens Bestemmelser herom, fandt jeg, at dette System var baade saare indviklet og tillige noget kunstigt. Formaalet med dette Dagsbodsystem skulde jo være at fastsætte en Dagsbod under Hensyn til den skyldiges Formue, Indtægt og andre Forhold, saaledes at man derigennem kunde straffe mere effektivt gennem Bøderne.

Jeg finder det ganske rigtigt, at der, naar der er Tale om en Bøde, maa tilsigtes at ramme nogenlunde lige haardt, saaledes at ikke den rige og den fattige faar samme Bøde. Jeg vil dog tilføje, at matematisk Retfærdighed kan man selvfølgelig aldrig opnaa. Men jeg kan ikke se rettere end, at det samme maa kunne opnaas, saaledes som af den højtærede Justitsminister hævded, ved, at man fastsætter Bøden under Hensyntagen til vedkommendes økonomiske Forhold. Det vil man absolut ogsaa kunne gøre uden denne særlige Dagsbodsordning, og jeg kan derfor fuldt ud anbefale, at man forlader dette lidt udviklede System og holder sig til det sædvanlige Bødesystem, vel at mærke under Hensyntagen til vedkommendes økonomiske Forhold. Dette er ogsaa

udtrykkelig sket. Fyldest i Lovforslagets § 54, idet der deri staaer, at man ved Udmaaling af Bødestraffen skal tage særligt Hensyn til den skyldiges Betalingssevne. Jeg tror, at hermed har man skabt tilstrækkelig Mulighed for fuldt ud at ramme den rige lige saa haardt som den fattige.

Endelig skal jeg, inden jeg forlader den almindelige Del, gøre et Par Bemærkninger til Dødsstraffen. Dødsstraffen er fjernet baade i nærværende Lovforslag og i Lovforslaget af 1924. Jeg skal ikke komme ind paa en vidtgaaende Diskussion af dette Spørgsmaal, saa meget mindre som jeg har Fornemmelsen af, at der ikke vil være Flertal for Bevarelsen af denne Straf. Jeg vil dog gerne rent personlig — og jeg vil understrege, at det er mit rent personlige Standpunkt — bemærke, at jeg er ikke nogen Tilhænger af, at man gaar helt bort fra Dødsstraffen.

Jeg har tænkt meget over dette Spørgsmaal, og Resultatet er, at jeg ikke kan se, at det vil være rigtigt. Jeg vil indrømme, at Dødsstraffen bør kun idømmes i særlig graverende Tilfælde, men paa den anden Side er jeg ogsaa tilbøjelig til at mene, at der kan foreligge — og jeg mener, at der ikke mindst i de senere Aar har foreligget — saa bestialske Tilfælde af Mord, at jeg tror, at en Eksekverens af Dødsstraf vilde have været hensigtsmæssig i nogle af disse Tilfælde.

Dette at anvende Dødsstraffen kan selvfølgelig kun have et eneste Formaal, nemlig det at virke afskrækkende, men jeg tror ogsaa, at dette Formaal i mange Tilfælde vil kunne naas. Jeg tror, at det er risikere at miste Livet, dette, som jo synes at være noget af det ubehageligste af alt ubehageligt, som vi Mennesker kender — selv om man kunde fristes til at sige, at det er mærkværdigt, da vi dog før eller senere skal af med det —, vil overfor enkelte Individider kunne virke stærkt afskrækkende, ja, efter min Mening langt mere afskrækkende end Muligheden for livsvarig Indespærring, saaledes at Skrækken for dette at skulle ud for Dødsstraffen vil kunne bidrage til i Tide at tøjle de vedkommende og afholde dem fra deres bestialske Forbrydelser.

Jeg vilde derfor for mit Vedkommende være tilbøjelig til at beholde denne Straf. Har man een Gang afskaffet den, tror jeg, det vil være vanskeligt at vende tilbage til den, selv om der er Erfaring for, at man har gjort det andre Steder. Derfor tror jeg, vi skulde betænke os paa at afskaffe Dødsstraffen og overveje vel, om vi ikke burde